

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Mgr. Filipem Skřivanem ve věci

žalobců: a) P. J.
b) M.-M. J.
oba bytem X
zastoupeni Mgr. Jaroslavem Homolkou, advokátem
sídlem Palackého 5001/1, Jihlava

proti
žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**
sídlem Žižkova 57, Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 12. 2021, č. j. KUJI 111854/2021, sp. zn. OOSČ 846/2021 OOSC/245,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Kraje Vysočina ze dne 20. 12. 2021, KUJI 111854/2021, sp. zn. OOSČ 846/2021 OOSC/245, **se ruší** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobcům na náhradu nákladu řízení 18 729 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejich zástupce, advokáta Mgr. Jaroslava Homolky

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Městský úřad Velké Meziříčí (dále jen „městský úřad“) rozhodnutím ze dne 19. 8. 2021, č. j. SPR/53972/2021-krejs/18753/2020 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), uznal žalobce vinnými ze spáchání přestupku proti občanskému soužití podle § 7 odst. 1 písm. c) bod 3 zákona č. 251/2016 Sb. o některých přestupcích (dále jen „zákon o některých přestupcích“).
2. Přestupku se žalobce dopustil tím, že jako vlastník pozemku připustil na hranicích pozemku par. č. XA a XB v katastrálním území X vybudování pevného plotu, čímž bylo od 9:30 hodin dne 13. 7. 2020 do 22. 9. 2020 znemožněno Mgr. P. S., nar. X, M. S. nar. X a Ing. P. S. nar. X (dále jen „poškození“) užívání jejich garáže postavené na pozemku par. č. XC, ačkoliv rozsudkem soudu bylo k pozemku č. XB zřízeno věcné břemeno ve prospěch vlastníka stavby garáže postavené na pozemku parc. č. XC a každého dalšího vlastníka uvedené garáže, spočívající v právu cesty přes přilehlou část pozemku parc. č. XB před stavbou garáže na pozemku par. č. XC, vše k. ú. X, čímž úmyslně narušil občanské soužití schválností.
3. Žalobkyně se přestupku dopustila tím, že úmyslně vybudovala na hranicích pozemku par. č. XA a XB katastrální území X pevný plot, čímž od 9:30 hodin dne 13. 7. 2020 do 22. 9. 2020 bylo znemožněno poškozeným v užívání jejich garáže postavené na pozemku par. č. XC, ačkoliv rozsudkem soudu bylo k pozemku č. XB zřízeno věcné břemeno ve prospěch vlastníka stavby garáže postavené na pozemku parc. č. XC a každého dalšího vlastníka uvedené garáže, spočívající v právu cesty přes přilehlou část pozemku parc. č. XB před stavbou garáže na pozemku par. č. XC, vše k. ú. X, čímž úmyslně narušila občanské soužití schválností.
4. Za spáchání přestupku uložil městský úřad každému z žalobců pokutu ve výši 10 000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Odvolání žalobců žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

II. Obsah žaloby

5. Proti napadenému rozhodnutí podali žalobci včasnou žalobu. Namítají, že nebyla zachována totožnost skutku. Přestupkové řízení bylo zahájeno pro úmyslné narušení občanského soužití schválností spočívající ve vybudování plotu na hranicích předmětných pozemků. Žalobce byl poté prvostupňovým rozhodnutím uznán vinným pro formálně identický přestupek, kterého se dopustil tím, že jako vlastník pozemku vybudování plotu připustil. Jedná se tak o zcela jiný skutek, než pro který bylo řízení zahájeno.
6. Žalovaný řádně nezjistil a neprokázal jednání obou žalobců, tedy že žalobce umožnil vybudování předmětného plotu a že žalobkyně plot úmyslně vybudovala. Správní orgány se nijak nevypořádaly se skutečností, že se žalobce v místě již několik let nezdržuje a nemá tak povědomí o tom, co se v místě děje. Je tedy vyloučeno, že by vědomě umožnil nezákonné jednání. Městský úřad vinu žalobců dovozuje z jejich údajně rozporných výpovědí. Žalobce se však ústních jednání neúčastnil, účastí jeho zástupce nemohla být nahrazena žalobcova výpověď.
7. Během řízení dochází k směšování rozdílných věcí. Žalobkyně a její manžel skutečně postavili na hranici předmětných pozemků na základě stavebního povolení ze dne 21. 2.

2000 plot, o kterém žalobkyně hovořila na policii. Tento plot byli později na základě věcného břemene nuceni odstranit. V létě 2020 došlo k vybudování nového plotu, který však již žalobci nestavěli a ani neví, kdo jej postavil. Výpovědi žalobkyně nejsou v rozporu, když v obou případech mluvila o jiném plotu. Žalovaný rozhodl o vině žalobců pouze na základě údajně rozporné výpovědi žalobkyně a domněnky, že nikdo jiný než žalobci nemohl plot vybudovat. Žalovaný své závěry opírá mimo jiné o to, že na hranici pozemků měli přístup pouze žalobci a poškození, přičemž poškození byli v době vybudování plotu na dovolené a sami by si překážku výjezdu ze své garáže nevybudovali. K plotu je přitom přístup i z jiných pozemků. Žalobci dále poukazují na rozpor mezi tvrzeným úmyslným vybudováním plotu žalobkyní a odůvodněním napadeného rozhodnutí, kde správní orgán uvádí, že žalobci nemuseli nutně stavět plot osobně sami, ale mohli si na to někoho najmout. Z toho je zřejmé, že ani sám správní orgán neví, kdo vlastně předmětný plot stavěl. Hodnocení provedených důkazů je v rozporu se zásadou *in dubio pro reo*, neboť úmyslné spáchání přestupku proti občanskému soužití nebylo žalobcům úplně a nepochybně prokázáno. Napadené rozhodnutí je založeno pouze na domněnkách správních orgánů.

8. Městský úřad použil jako důkaz oznámení o přestupku ze strany policie, ve kterém žalobkyně měla uvést, že na základě stavebního povolení ze dne 21. 2. 2000 na pozemku s manželem vybudovala plot. Byť se jednalo o jiný plot, což už bylo vysvětleno výše, toto oznámení nemohlo být použito jako důkaz ve správním řízení. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019, č. j. 3 As 231/2017 - 49 a nálezy Ústavního soudu ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. II. ÚS 788/02 žalobci namítají, že nelze použít úřední záznam, tedy jednostranný úkon správního orgánu jako samostatný důkaz. Žalovaný dále pochybil, když v rozporu s § 158 odst. 5 (žalobci měli zřejmě na mysli odst. 6) zákona č. 141/1961 Sb. trestní řád, předešlel obsah záznamu žalobkyni při ústním jednání. Závěrem žalobci namítají, že se poškození mohli a měli bránit civilní žalobou. Takto došlo k uložení sankce v rozporu se zásadou subsidiarity trestní represe.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobců

9. Žalovaný ve svém vyjádření odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Přestupkové jednání žalobců považuje za spolehlivě prokázané. Totožnost skutku byla zachována. Spojení „úmyslně vybudovali“ nemusí nutně znamenat, že žalobci vlastníma rukama stavěli plot. Přestupku se dopustili už jen tím, že úmyslně připustili vybudování plotu. Přístup k pozemku je pouze ze strany žalobců a poškozených, přičemž poškození byli v době vystavění plotu na dovolené. Žalovaný navrhuje, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
10. Žalobci na vyjádření reagovali replikou, ve které zejména opakují v žalobě uplatněná tvrzení. Nejzásadnější pochybení vidí v nedostatečném odůvodnění napadeného rozhodnutí. Prokázán musí být mimo jednání i úmysl, což se v tomto případě nestalo. Uvedené jednání nelze žalobcům prisuzovat na základě občanskoprávních sporů v minulosti.

IV. Posouzení věci krajským soudem

11. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Za splnění podmínek § 51 s. ř. s. rozhodl soud bez jednání.
12. Žaloba je důvodná.
13. Je nesporné, že mezi žalobci a poškozenými panují dlouhodobě velmi konfliktní vztahy. Poškozeným jako vlastníkům předmětné garáže svědčí věcné břemeno cesty k části pozemku žalobce, přiznané jim rozsudkem okresního soudu ve Žďáru nad Sázavou ze dne 19. 11. 2007, č. j. 9 C 41/2001 – 258. Z tohoto rozhodnutí je patrné, že právo cesty svědčí poškozeným k celému zatíženému pozemku, nikoliv pouze v úseku od garáže k předmětnému plotu. Účelem věcného břemene je to, aby poškození mohli nerušeně užívat garáž na svém pozemku. **Povinností žalobce jako vlastníka zatíženého pozemku je zejména se zdržet jakékoliv činnosti znemožňující pokojné užívání práva vyplývajícího z věcného břemene, včetně např. stavby oplocení.** Další nespornou skutečností je, že minimálně od 9:30 hodin dne 13. 7. 2020 do 22. 9. 2020 byl umístěn na hranicích předmětných pozemků pevný plot, čímž bylo zabráněno poškozeným v užívání jejich garáže a průjezdu, resp. v užívání věcného břemene.
14. Žalobci namítají, že co do výroku I. napadeného rozhodnutí nebyla zachována totožnost skutku. Řízení bylo vůči žalobci zahájeno pro přestupek proti občanskému soužití, kterého se měli žalobci dopustit tím, že úmyslně vybudovali pevný plot na hranicích předmětných pozemků a zabránili tak poškozeným v průjezdu. Výrokem rozhodnutí městského úřadu byl však žalobce uznán vinným z formálně identického přestupku, kterého se dopustil tím, že vybudování předmětného plotu *připustil*.
15. Takto vymezenou změnou dle krajského soudu nedošlo k narušení totožnosti skutku, pro který bylo řízení zahájeno. Skutek, pro který je zahajováno správní řízení, musí být dostatečně konkretizován tak, aby nebyl zaměnitelný s jiným protiprávním jednáním (což má význam z hlediska dodržení zásady *ne bis in idem*, překážky litispendence a překážky *res iudicata*), a to zejména proto, aby si byl obviněný vědom, jaké jednání je mu kladeno za vinu, a tím bylo respektováno jeho právo na obhajobu, které je součástí širšího práva na spravedlivý proces (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2022, č. j. 2 As 49/2022 – 103).
16. Ačkoliv zde v průběhu správního řízení došlo k dílčí změně v popisu jednání, kterého se měl žalobce dopustit, měl tak učinit na základě totožné pohnutky a zejména s totožným následkem. Jak ostatně zmiňují sami žalobci s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2019, č. j. 1 As 26/2019 - 26, pro zachování totožnosti skutku stačí, pokud bude zachována totožnost jednání či následku. Totožnost následku v posuzovaném případě zachována byla. Následkem je skutečnost, že poškozeným bylo zabráněno v užívání věcného břemene postavením plotu, přičemž možná záměna s jiným skutkem je spolehlivě vyloučena uvedením časových, místních a jiných okolností, které mají ryze individuální charakter. Námitku z těchto důvodů posoudil zdejší soud jako nedůvodnou.
17. Podle § 7 odst. 1 písm. c) bodu 3. zákona o některých přestupcích se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že se vůči jinému dopustí schválnosti.
18. Schválnost musí mít povahu úmyslného hrubého jednání naschvál, které má potenciál narušit občanské soužití (srov. Vetešík, Pavel. § 7 In: Jemelka, L., Vetešík, P. Zákon o

odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, Zákon o některých přestupcích. Praha: C. H. Beck. 2020, s. 970). Přestupek může být spáchán jak aktivním jednáním, tak opomenutím. Jednáním se totiž pro účely přestupkového práva rozumí i opomenutí takového konání, k němuž byl pachatel povinen podle jiného právního předpisu nebo úředního rozhodnutí, v důsledku dobrovolného převzetí povinnosti konat nebo vyplývala-li jeho zvláštní povinnost z jeho předchozího ohrožujícího jednání nebo k němuž byl z jiného důvodu podle okolností a svých poměrů povinen (§ 10 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich).

19. Z citovaného ustanovení však vyplývá, že se musí jednat o opomenutí konání, ke kterému byl pachatel ze zákonem stanovených důvodů povinen. Jak již bylo uvedeno, ve prospěch vlastníka stavby garáže bylo rozhodnutím soudu zřízeno právo odpovídající věcnému břemeni spočívající v právu cesty přes pozemek žalobce před stavbou garáže. Tomuto právu odpovídá povinnost žalobce strpět rozsudkem zřízené právo cesty. Žádná povinnost konat ovšem žalobci z daného rozsudku přímo nevyplyvá a nelze ji dovodit ani z okolností nebo jeho osobních poměrů. Ostatně, pokud by v nynějším případě nikdo nekonal a poškození by po návratu z dovolené našli daný pozemek ve stejném stavu, jako byl předtím, ke sporné situaci by nedošlo.
20. Je třeba mít na paměti, že v nynějším případě se jedná o věc správního trestání; pachatele je možné uznat vinným za přestupek pouze tehdy, pokud jsou splněny všechny zákonem stanovené podmínky odpovědnosti. Přestupkem je teprve takové společensky škodlivé jednání, které vykazuje znaky přestupku stanovené zákonem. V daném případě to znamená, že žalobce jako vlastník nemovitosti zatížené věcným břemenem by mohl být za daný přestupek postižen tehdy, pokud by porušil povinnost něco konat ve smyslu § 10 zákona o přestupcích nebo se na vybudování plotu aktivně podílel. Nic takového však v nynější věci nebylo prokázáno. Nebylo dokonce prokázáno ani to, že žalobce věděl o tom, že se budování plotu připravuje či že se plot buduje, že jím bude zabráněno poškozeným v užívání práva cesty, a že tomuto jednání nebránil, respektive že je umožnil s úmyslem poškozeným zabránit v užívání práva cesty.
21. V prvostupňovém rozhodnutí je v odůvodnění závěru o vině žalobce uvedeno: „*Jako vlastník pozemku, na němž bylo zřízeno věcné břemeno ve prospěch jiného pozemku nebo stavby, je jeho povinností umožnit nerušený výkon tohoto věcného břemene tak, aby tento výkon probíhal bez větších obtíží, důstojným způsobem a bez škod na majetku osob oprávněných z věcného břemene. Tuto povinnost obviněný nezajistil, když umožnil obviněné J. vybudovat předmětný plot.*“ Zdejší soud nepopírá, že zde existuje objektivní odpovědnost vlastníka zatížené nemovitosti za porušení povinností vůči oprávněným z práva cesty. Tuto povinnost ovšem nelze vymáhat v rámci řízení o přestupku proti občanskému soužití. Vůči vlastníku pozemku se mohou poškození svých práv domoci prostředky dostupnými v občanském soudním řízení, případně podat podnět příslušnému stavebnímu úřadu k zahájení řízení o odstranění stavby.
22. Žalovaný neuvádí žádné skutečnosti, či úvahy, které by vedly k závěru, že žalobce o vybudování plotu věděl, natož že by se jej aktivně účastnil. Prvního ústního jednání se žalobce neúčastnil, k věci se vyjádřil pouze jeho zástupce. Ani v průběhu druhého ústního jednání žalobce k věci nic nesdělil. Žalobce přitom v odvolání namítal, že se na místě dlouhodobě nezdržuje a nemohl vědět, že k vybudování plotu došlo. Žalovaný tak fakticky

dovozuje objektivní odpovědnost žalobce za daný přestupek, neboť vycházel pouze ze skutečnosti, že je žalobce vlastníkem pozemku. Závěry žalovaného o tom, že se žalobce dopustil předmětného přestupku, proto ze shora uvedených důvodů neobstojí.

23. Co se týče žalobkyně, ta se měla dopustit schválnosti tím, že předmětný plot vybudovala. Žalobkyně toto popírá, mimo jiné poukazuje na svůj zdravotní stav, který by jí vybudování plotu ani neumožnil. Žalovaný podkládá svůj závěr o vině úředním záznamem, tím, co uvedla žalobkyně a její manžel na ústních jednáních a skutečností, že na místo plotu byl přístup pouze z pozemku obývaného žalobkyní a pozemku poškozených. Dle žalovaného pak nehraje roli, zda plot vybudovala žalobkyně vlastnoručně, či prostřednictvím jiných osob.
24. Dle úředního záznamu ze dne 15. 7. 2020 žalobkyně uvedla, že se svým manželem na základě stavebního povolení z roku 2000 postavila plot, který byl poté předmětem několika soudních sporů. Na základě rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 3. 11. 2016, č. j. 54 Co 418/2016 – 316, kterým byl potvrzen rozsudek okresního soudu a tedy zamítnuta žaloba poškozených na odstranění plotu, se rozhodli plot opravit. O plánované opravě rodinu poškozených vyrozuměla. Na ústním jednání 9. 9. 2020 otec žalobce (a manžel žalobkyně) jako jeho zástupce vypověděl: *„My nebereme panu S. věčné břemeno cesty, ale je tam plot a ten jsme opravili.“* Na otázku správního orgánu, zda může poškozený odjet z garáže autem a přijet do ní odpověděl, že *„nemůže, protože je tam ten plot.“* Na ústním jednání 14. 6. 2021 žalobkyně uvedla, že zmíněný plot sama nestavěla. Žalobce jej taky nestavěl, ve X trvale ani nežije. Kdo plot stavěl či k tomu dal pokyn, neví. Co se týče úředního záznamu ze dne 15. 7. 2020, jde o nedorozumění. Žalobkyně s manželem postavili plot v roce 2000. Kdo postavil plot v roce 2020, neví.
25. Správní orgány v předmětném řízení vycházely ve vztahu k jednání žalobců z důkazů nepřímých. Otázkou dokazování nepřímými důkazy v řízení o přestupku se zabýval Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 3. 5. 2007, č. j. 8 As 10/2006 - 48 v němž vyslovil, že: *„Logická a ničím nenarušovaná soustava vzájemně se doplňujících nepřímých důkazů musí spolehlivě prokazovat všechny okolnosti spáchaného skutku, majícího znaky skutkové podstaty přestupku, nad vší rozumnou pochybnost stavět najisto, že se jednání dopustil právě ten, kdo má být za přestupek postižen, a současně vylučovat možnost jiného závěru.“*
26. Předně se zdejší soud ztotožňuje s žalovaným v tom, že se přestupku nemusela žalobkyně dopustit vlastnoručně. Z hlediska odpovědnosti za přestupek není relevantní, kdo předmětný plot fyzicky vybudoval, ale z čí vůle byl plot vybudován. Žalovaný nicméně neuvedl, jak k vybudování plotu došlo. Z napadeného rozhodnutí a jeho podkladů není evidentní, že by žalobkyně plot vlastnoručně vybudovala, ani že si na to někoho objednala. Žalovaný toliko konstatuje, že jsou obě varianty možné. Ačkoliv se s ohledem na dlouhotrvající sousedské spory může závěr o tom, že plot vybudovala žalobkyně, jevit pravděpodobným, skutkový děj předestřený v napadeném rozhodnutí nemá takovou oporu v podkladech napadeného rozhodnutí, aby ho bylo možné bez důvodných pochybností považovat za dostatečně prokázaný pro prohlášení viny.
27. Je zřejmé, že mezi žalobci a poškozenými dlouhodobě probíhá spor mimo jiné ohledně plotu na hranicích jejich pozemku. Historicky se zde plot patrně do konce 90. let nenacházel, po roce 2000 byl vybudován, poté minimálně částečně odstraněn (byl

umožněn průjezd do garáže poškozených) a v létě roku 2020 byl opět spornou částí plotu průjezd do garáže znemožněn. Pokud pak žalobci vysvětlují nesrovnalosti (které správní orgány hodnotí jako účelovou změnu výpovědi) tím, že zaměnili vybudování původního plotu a jeho opravu, za stavbu plotu v roce 2020, nelze tato tvrzení jednoduše odmítnout jako účelová, obzvlášť když o stavbě plotu žalobkyně neexistují žádné další důkazy. Navíc, i kdyby bylo popření vybudování plotu žalobci účelové, stejně z jejich výpovědi nevyplývá, kdo daný plot postavil. K předmětnému pozemku měl kromě žalobkyně přístup například manžel žalobkyně, kterého žalobkyně, ať už mluvila o vybudování plotu v jakémkoliv období, označila za osobu, se kterou plot stavěla; přístup k pozemku měl ostatně také žalobce. Krajský soud nepopírá, že se jeví vysoce pravděpodobným, že plot vybudoval žalobce, žalobkyně, její manžel nebo mohlo dojít v nějaké kombinaci k součinnosti několika osob. Bez bližších konkrétních skutkových zjištění ovšem není možné vyvodit ve vztahu k daným osobám odpovědnost za přestupek spočívající ve schválnosti.

28. Žalobci dále s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu, ze dne 14. 3. 2019, č. j. 3 As 231/2017 – 49 a náleznost Ústavního soudu ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. II. ÚS 788/02 namítají, že úředním záznamem a oznámením přestupku nelze ve správním řízení samostatně provádět dokazování. Z toho vyvozují, že provedení úředního záznamu jako důkazu vedlo k porušení jejich práva na spravedlivý proces.
29. Z judikatury odkazované žalobci vyplývá, že není možné jednotlivou skutečnost dokazovat úředním záznamem jako samostatným důkazem. K tomu však v nynějším případě nedošlo, jelikož žalovaný své závěry učinil také na základě výpovědi při ústním jednání, rozhodnutí civilních soudů dokládajícími trvající konfliktní situací mezi žalobci a poškozenými a fotodokumentací plotu. Samotné provedení úředního záznamu jako důkazu a skutečnost, že správní orgány svá skutková zjištění opírají také o úřední záznam, obecně není v rozporu s judikaturou v tom smyslu, že by snad zatížilo rozhodnutí vadou odůvodňující jeho zrušení.
30. Výjimku z výše uvedeného představuje úřední záznam o podání vysvětlení před zahájením řízení o přestupku. V souladu s § 137 odst. 4 správního řádu platí, že záznam o podání vysvětlení před zahájením správního řízení nelze použít jako důkazní prostředek. Z úředního záznamu o podání vysvětlení ze strany žalobkyně tedy správní orgány nemohly vycházet, nemohly z něj proto ani dovozovat případnou nevěrohodnost či účelovost pozdějších vyjádření žalobkyně v průběhu ústního jednání.
31. K nesrovnalostem, na které upozorňují správní orgány, krajský soud dodává, že ve věci se dále konala dvě ústní jednání, a to dne 9. 9. 2020 a po zrušení prvního rozhodnutí městského úřadu dne 14. 6. 2021. V průběhu prvního jednání dostali účastníci řízení možnost vyjádřit se k věci. Kromě poškozených se vyjadřoval zejména manžel žalobkyně (coby zástupce žalobce, který jednání přítomen nebyl). Dle obsahu protokolu o tomto jednání městský úřad v průběhu jednání zjišťoval, zda se poškození mohou dostat do garáže, zda již byla překážka v podobě plotu odstraněna, a zda jsou žalobci ochotni plot odstranit. Žalobkyně se vyjádřila pouze k poslední otázce, na kterou odpověděla „*Ano, ale až nám to nakáže soud*“. Otázkou, kdo plot postavil, se městský úřad nezabýval.

32. Ve svých vyjádřeních v průběhu druhého ústního jednání žalobci popřeli, že by spornou část plotu před vjezdem do garáže poškozených postavili. Pro úplnost je možné dodat, že z protokolů o ústních jednáních neplyne, že by správní orgány měly v úmyslu formálně provést výslech žalobců; jednání probíhala formou diskuze všech zúčastněných.
33. Podstatné pak je, že ani na základě průběhu obou ústních jednání nelze dospět k závěru, že bylo nad rozumnou pochybnost prokázáno, že plot postavila právě žalobkyně. Při rozhodování o vině je přitom nutné zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v souladu s příslušnými procesními předpisy a v rozsahu, který je nezbytný pro rozhodnutí (§ 3 správního řádu). Při nedosažení tohoto zákonného požadavku nelze obviněného uznat vinným ze spáchání přestupku, jakkoli pravděpodobná se jeho vina může jevit (srov. obdobně nálezy Ústavního soudu ze dne 5. 1. 2021, sp. zn. III. ÚS 928/20). Napadené rozhodnutí proto nemůže obstát ani co do části výroku, v níž byla shledána vina žalobkyně.
34. Žalobci dále namítají, že použití úředního záznamu jako důkazu a jeho předestření žalobkyni bylo v rozporu s § 158 odst. 6 trestního řádu. Ačkoliv je pravdou, že zásady a principy trestního práva se uplatňují i v případě správního práva trestního (včetně možnosti analogické aplikace některých institutů trestního práva v přestupkovém řízení), nelze z toho vyvodit závěr, že správní orgány v přestupkovém řízení musí postupovat podle jednotlivých ustanovení trestního řádu. V žalobci citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 – 115, došlo také ke konfrontaci obviněného s úředními záznamy, přičemž ten později jejich obsah popíral. Obdobně je tomu v nyní posuzovaném případě. Obecně platí, že pokud dostane obviněný možnost se k věci vyjádřit v průběhu ústního jednání, dotaz správního orgánu vůči obviněnému směřující k obsahu předchozího úředního záznamu o podání vysvětlení, nepředstavuje procesní pochybení správního orgánu.
35. Konečně jako nedůvodnou zdejší soud vyhodnotil námitku týkající se subsidiarity trestní sankce. Zásada subsidiarity trestní sankce neznamená, že v případě možnosti uplatnění civilních nároků poškozených by bylo znemožněno vést vůči přestupci přestupkové řízení. Zásada vyjadřuje potřebu uplatnění trestních sankcí pouze v případě takových jednání, kdy k ochraně společnosti nepostačují jiné, mírnější prostředky. Takové prostředky v posuzované situaci nejsou k dispozici. Možnost uplatnění nároků v civilním řízení tedy nemá žádný vliv na zákonnost souběžně vedeného řízení o přestupku. Pokud by jednání žalobců naplnilo všechny znaky přestupkového jednání, správní orgány by bez ohledu na případné civilní řízení postupovaly správně, kdyby je uznaly vinnými a uložily jim správní sankci. Zároveň to, že se správní orgány těmito zásadami nezabývaly, nemůže zapříčinit nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Žalobci v předchozím řízení porušení těchto zásad nenamítali a postup správních orgánů s nimi ani není v rozporu.

V. Závěr a náklady řízení

36. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal žalobu důvodnou a napadené rozhodnutí zrušil podle § 78 odst. 1 s. ř. s. a věc dle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
37. O nákladech řízení soud rozhodl dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení

před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci měli plný úspěch ve věci žalobci, proto mají právo na náhradu nákladů řízení. Ze soudního spisu vyplývá, že žalobcům vznikly náklady řízení za zaplacené soudní poplatky ve výši 6 000 Kč a na právní zastoupení. Soud přiznal zástupci žalobců náhradu nákladů řízení za 2 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby) podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), a § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Za každý úkon náleží při zastupování 2 žalobců za každou zastupovanou osobu dle § 12 odst. 4 advokátního tarifu mimosmluvní odměna snižená o 20 % (2 480 Kč), tj. celkem 9 920 Kč. Náklady zastoupení dále sestávají z 2 režijních paušálů po 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Soud nepřiznal žalobcům náhradu nákladů řízení za úkon spočívající v podání repliky, neboť v replice žalobci pouze opakují již vznesené argumenty; nejedná se tudíž o účelně vynaložený náklad. Jelikož zástupce žalobce je registrovaným plátcem DPH, je třeba k nákladům zastoupení přičíst částku 2 209 Kč, která odpovídá 21% sazbě daně. Celkem je tedy žalovaný povinen žalobcům na nákladech řízení nahradit částku 18 729 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejich zástupce, advokáta Mgr. Jaroslava Homolky.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o ní musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

V Brně dne 31. října 2022

Mgr. Filip Skřivan, v. r.
samosoudce